

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110215689 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Д. С. К., ЕГН *****, против наказателно постановление № 21-4332-009758 от 19.05.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл.119, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Твърдят се допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон в хода на административнонаказателното производство, както и недоказаност на деянието. Сочи се, че не било ясно твърдяното място на извършване на нарушението, а евентуално се касаело и за малозначително деяние. Претендират се разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя изцяло поддържа депозираната жалба и изложените в нея аргументи за отмяна на атакуваното НП. Заявява, че от събраните доказателства не се установявало по категоричен начин твърдяното нарушение, което оставало недоказано. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение. Представя списък на разноските и писмени бележки.

За АНО, редовно призован, представител не се явява в съдебно заседание.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.04.2021 г. срещу жалбоподателя Д. С. К. бил съставен АУАН № 399241 за това, че на същата дата около 15:35 часа в град София, по ул. „****“, в посока от ул. „*****“ към ул. „****“, управлявал лек автомобил марка „****“, модел „*****“ с рег. № *****, като на кръстовището с бул. *****, извършвайки маневра десен завой, не пропуснал пресичащите от ляво на дясно по посока на движението му пешеходци.

Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел, след което бил предявен на нарушителя, който го подписал без възражения. Нарушението било квалифицирано по чл.119, ал.4 от ЗДвП.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 21-4332-009758 от 19.05.2021 г., с което за нарушение на чл.119, ал.4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева на основание чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява единствено от съставения АУАН, тъй като свидетелите Б. К. и Х. Х. не можаха изобщо да си спомнят за случилото се, дори след предявяването на акта. Нарушението се изразява в непропускане на пресичащи пешеходци, което няма как да се установи от писмени доказателства, а единствено от показанията на свидетели очевидци, но такова обстоятелство нито един от свидетелите не си спомняше. Поради това съдът намира, че показанията на свидетелите не допринасят за изясняване на релевантните факти, включени в предмета на доказване по делото, относно обстоятелството има ли извършено нарушение, в какво се състои то и кой е неговият автор. Свидетелите потвърждават съставянето на АУАН (респ. подписването му като свидетел), но нито един от тях не пресъздава каквито и да било релевантни спомени във връзка с непропускането на пешеходците, дори след предявяването и запознаването с процесния АУАН. Свидетелите не можаха да депозират показания, от които съдът да извлече данни относно обстоятелствата, при които е извършено посоченото в АУАН и НП нарушение. Потвърждаването на факта за съставяне на АУАН, полагане на подпис като актосъставител или свидетел на нарушението, не може да замести необходимостта от приобщаване на такива доказателства, от които да се извлекат данни за всички елементи от състава на твърдяното нарушение (от обективна и субективна страна). Ето защо от техните показания съдът установи единствено авторството на АУАН и

подписването му от свидетеля Х., но не извлече информация относно твърдяното нарушение. Актосъставителят и свидетелят по акта изрично заявиха, че нямат никакъв спомен от конкретния случай. Самият АНО, в чиято тежест е доказването на административното обвинение, също не положи никакви усилия - негов представител не се яви в съдебно заседание и не ангажира допълнителни доказателства за установяване на административното нарушение, освен представения по делото АУАН. Същият обаче не може да се ползва с доказателствена сила, тъй като служи за повдигане на административното обвинение спрямо нарушителя и изложеното в него нарушение подлежи на доказване чрез способите, доказателствата и доказателствените средства, предвидени в НПК, към който препраща ЗАНН. Съставеният АУАН доказва единствено, че на процесната дата актосъставителят Б. К. е съставил срещу жалбоподателя Д. К. акт за установяване на административно нарушение за извършено такова по чл.119, ал.4 от ЗДвП, но дали действително нарушението е било извършено остана недоказано, понеже тези факти не могат да се извличат само и единствено от съставения АУАН.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

В хода на производството не бяха събрани доказателства, установяващи извършването на нарушението от страна на жалбоподателя Д. К.. Действително в преценката си дали да издаде наказателното постановление АНО се основава на фактическите констатации, посочени в АУАН. При оспорване на издаденото НП, по силата на чл.14, ал.2 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, в съдебното производство тези констатации обаче нямат обвързваща доказателствена сила. Тази позиция категорично е застъпена и в т.7 от Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС. Независимо, че в чл.189, ал.2 от ЗДвП е посочено, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, то това правило се прилага единствено във фазата на административното доказване пред АНО, но не и в съдебната фаза пред съда, където се прилагат правилата на НПК, понеже тази разпоредба противоречи на един от основните принципи в НПК, застъпен в чл.14, ал.2 и гласящ, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила, каквато дава на акта чл.189, ал.2 от ЗДвП. Друг основен принцип е този за невиновност, застъпен в чл.16 от НПК, съгласно който нарушителят следва да се счита за невинен до установяване на противното с влязъл в сила правораздавателен акт. Приемането на становището, че редовно съставеният акт по ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното, би означавало да се наруши посоченият принцип и да се приема, че след като срещу нарушителя е съставен АУАН, то той е виновен в извършването на посоченото в него нарушение, освен ако това не се обори от други доказателства по делото.

Съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез

допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като дава възможност на наказващия орган да посочи допълнителни доказателства, извън тези, посочени в НП, в подкрепа на обжалваното постановление. Съдът намира, че в процесния случай не се събраха доказателства, сочещи жалбоподателя К. като извършител на вмененото му административно нарушение, а именно да не е пропуснал пресичащи пешеходци при завой надясно. Единствено чрез съставения АУАН не може да се установи твърдяното нарушение, понеже както беше посочено по-горе, същият няма доказателствена сила относно обстоятелствата, касаещи случилото се – време, място, начин на извършване на нарушението и лицето, което го е извършило, тъй като той служи за повдигане на административното обвинение спрямо нарушителя и изложеното в него нарушение подлежи на доказване чрез способите, доказателствата и доказателствените средства, предвидени в НПК. Съдът разпита непосредствено актосъставителя Б. К. и свидетеля по акта Х. Х., но и двамата не успяха да изложат релевантни факти, свързани с непропускане на пешеходци от страна на водача. По делото не се събраха каквито и да било доказателства в подкрепа на издаденото НП, поради което и предвид обстоятелство, че вмененото на жалбоподателя нарушение остана недоказано, атакуваното НП следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Въз основа на представените доказателства (разписка за получена сума) става ясно, че жалбоподателят е заплатил на адвокат Е. К. от САК сумата от 400 лева за процесуално представителство при първото разглеждане на делото по НАХД № 8761/2021 г. по описа на СРС, като това е станало в брой на 04.02.2023 г. Съдът намира, че не следва да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатското възнаграждение, тъй като първо няма направено възражение в тази насока от страна на наказващия орган за прекомерност на претендираните разноски, а освен това, с оглед представените доказателства досежно реалното заплащане, то възнаграждението не надхвърля минималното такова, дължимо съгласно Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения, което е 400 лева. Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, СДВР следва да заплати на жалбоподателя Д. К. сторените разноски за адвокатско възнаграждение по НАХД № 8761/2021 г. по описа на СРС в размер на 400 лева.

Освен това, по настоящото дело НАХД № 15689/2023 г. по описа на СРС адвокатът претендира заплащане на разноски на основание чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата, тъй като е син на жалбоподателя и представя като доказателства в тази насока удостоверение за раждане. Съгласно чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата,

адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица; роднини, близки или на друг юрист. В случая за жалбоподателя Д. К. се твърди да е баща на адв. Е. К., тоест роднина на адвоката, поради което адвокатът представлява жалбоподателя безплатно в производството по НАХД № 15689/2023 г. по описа на СРС. Според чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. Член 36, ал.2 от Закона за адвокатурата казва, че размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента, като този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според цитираната нормативна уредба - чл.36 от Закона за адвокатурата, вр. чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то възнаграждението на адвоката в случая не може да е по-малко от 400 лева. С оглед цитираната нормативна уредба следва да се приеме, че адв. Е. К. осъществява безплатна адвокатска помощ по настоящото дело и има право на адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който в случая е 400 лева, тоест размерът на адвокатското възнаграждение не-може да бъде по-нисък от посочената сума и в случая СДВР следва да заплати адвокатско възнаграждение на адв. Е. К. именно в размер на 400 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-4332-009758 от 19.05.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл.119, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Д. С. К., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева на основание чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на жалбоподателя Д. С. К., ЕГН ***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща сторените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение в производството по НАХД № 8761/2021 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на адв. Е. Д. К. от САК сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение съгласно чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____